

Rozán Eszter:

Hullámok között

Arany színével ringat a nyár, térdig gázolunk a vízben. Ma minden él és kacag, a természet trillázva ünnepli az életet. A strand dugig megtelt, pokrócokon gubbasztó gyerekek majszolják kukoricáikat, pocakos férfiak sört hörpölnek, birkóznak a túlméretezett lángossal, kismamák szaladnak éppen megszökni készülő csemetéik után. Az ég mélykék, vakít a napsugár, sirályok vijjognak a távolban, vitorlások suhannak az egyre erősödő szélben. Bögölyök köröznek bős elszántsággal körülöttünk, izgatottan keresik áldozataikat, már érzem is a csípést a karomon. Odacsapok, a bögöly odébb libben, éppen csak egy arasznyira, kárörvendőn röpköd előttem, jelezve, hogy nem lehet túljárni az eszén. Utánkapok, elrepül, visszaszáll, elkergetem, eljátszadozunk egy darabig, míg Joe rosszallón rám nem szól.

– Menjünk már beljebb, vagy örökké itt akarsz dagonyázni?

Megrázom a fejem. A 35 fokban hidegnek tűnik a víz, borzongva hatolunk beljebb, hínár súrolja a bőrünket. Joe elszántabb, mint én, már bele is veti magát, én még didergek egy darabig, nem afféle mazochista indíttatásból, nehezen veszem rá magam, hogy nyakig merüljek a habokban.

Problémám hamar megoldódik, hét-nyolc éves kislányok közelednek felénk, kezükben vízipisztoly, teljesen átadják

magukat a játéknak. Mielőtt észbe kapnék, engem is betérítenek. Vacillálok, hogy rájuk szóljak-e, ámbár úgy gondolom, nincs jogom ahhoz, hogy azért reklamáljak a Balaton kellős közepén, mert vizes lettem. Méltán lennék gúnyolódás tárgya.

Joe közben elúszott mellőlem, a távolból integet. Labdázókon vágok keresztül, egy labda homlokon talál, „sorry”, mondja a tulajdonosa, „no problem”, felelem.

Mély lélegzetet veszek, majd hasra vetem magam. Egy pillanatra elszibbaszt a hideg, aztán gyorsan rájövök, hogy valójában nagyon kellemes a víz. Joe után tempózom, szeretném utolérni, de szem elől tévesztettem. Hát ez meg hogy lehet? Igaz, hogy meglehetősen sokan lubickolnak körülöttem, de azért mégsem annyian, hogy ne lássam meg, merre jár.

– Joe! – kiáltom reménytelenül.

Ebben a hangzavarban biztosan nem hallja meg.

A bóják felé láttam utoljára, én is arra úszom, nem ér le a lábam, kikerülök egy vízibiciklit, egy kajakos egyenesen felém tart, attól félek, hogy elüt, ám az utolsó pillanatban kikerül. Megkönnyebbülten felsóhajtok.

Bármerre nézek, sehol sem látom Joe-t. Mi történhetett? Nem hagyhatott magamra, ez egyáltalán nem vallana rá.

– Joe, édesem, merre vagy?

Elhagyom a bójákat, óriásiak a hullámok, akár a tengerrel is vetekedhetnének. Kapok egy hatalmas löketet az arcomba, a víz alá kerülök, fuldokolva evezek a felszínre. Köhögnöm kell, megpróbálom visszatartani, amennyire csak tudom, az erőlködéstől megint süllyedni kezdek. Egek, mi lesz most velem?

Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha visszaúszom a partra, errefelé már a madár se jár, pontosabban ők igen, itt röpködnek a fejem fölött, nézik a kínládásomat, ember viszont nincs már errefelé, még a legbátrabbak se merészkednek ilyen messze. A hullámok erősebbek nálam, bárhogya is igyekszem, a nyílt víz felé sodródom, pedig olyan vadul csapkodok, amennyire csak bírok. Ráadásul görcsbe rándult a lábam, satuként szorítja a fájdalom.

Na szép! Hol van ilyenkor Joe, amikor szükségem lenne rá?

Csak alig néhány órája történt, hogy átölelt a szállodai szobánkban, és szerelmes szavakat suttogott a fülembe.

– Drágám, nem is tudod elképzelni, mennyire szeretlek! Te vagy a legszebb nő a világon. Vigyázni akarok rád, és megvédeni minden bajtól.

Hazudnék, ha azt állítanám, hogy nem hízelegtek a szavai, melyik nő ne örülne, ha szíve választottja elárasztja bókokkal, ugyanakkor sértette az önérzetemet, hogy gyenge nőnek képzeld, aki a férfiak támogatására szorul.

– Ezt szoktad mondani a feleségednek is?

Szemmel láthatóan zavarba jött, nem tudta palástolni az érzelmeit.

– Most hogy jön ez ide? Miért kell Annát belekeverned?

Igen, tisztában vagyok vele, hogy Joe nős, és most éppen egy céges csapatépítő tréningen vesz részt, legalábbis ezt adta be a feleségének.

– Nem kell engem megvédeni, tudok vigyázni magamra! Majdnem veszekedéssé fajult a békésnek induló beszélgetésünk.

Most viszont, itt a tó közepén mégiscsak jól jönne Joe segítsége. Nem kapok levegőt, lefelé ránt a mélység.

Nem kiáltok segítségért, ugyan ki hallaná meg? Úgy látszik, ennyi volt, Tar Ilona élt 28 évet. Megadom magam, nem küzdök tovább, hagyom, hadd nyeljenek el a habok.

Ködön át érzékelem a helikopter a hangját, biztos, hogy nem fog észrevenni. A karomat azért kinyújtom, nem is annyira tudatosan, a vízbe fúló reflexszerű mozdulata ez. A propeller zaja erősebbé válik, érzem, ahogy kiemelnek a vízből, a következő pillanatban a helikopterben fekszem, éppen újraélesztenek.

Mondanám, hogy nem kell, magamnál vagyok, de nem jön ki hang a torkomon, csak víz.

Kinyitom a szemem, izmos férfit látok magam előtt, rám mosolyog.

– Megmenekültél.

Hálásan megszorítom a kezét.